

dit alles zóó geleid had in Zijn allesomvat-
tende Liefde.

Uit vage toespelingen had ze maar al te
zeer gemerkt, hoe Harry's gedachten de
laatste dagen ook waren uitgegaan naar die
eene van hen, die niet met hen samen zou
zijn... wier verblijfplaats ze niet kenden,
noch zelfs wisten hoe 't haar ging. En nu,
op dezen heerlijken avond, zou ze thuis-
komen — dat zou 't alles nog mooier en
inniger maken. Ze was naar de keuken ge-
gaan en had met de oude Anna, die met haar
gegaan was uit haar ouderlijk huis, 't planne-
tje gemaakt — wetend, hoe 't hem verrassen
zou. En dan, zacht zingend, met glanzende
oogen en warm getinte wangen, had ze de
tafel gedekt voor 't gezellige, gezamenlijke
avondeten.

II.

En vader had verteld aan de kinderen van
de kribbe in Bethlehem, waar Christus ge-
boren werd — en van de groote ster, welke
den drie koningen den weg wees door de
woestijn... een ster, welke ook nu nog als
een herinnering boven in den Kerstboom
werd geplaatst.

Hij had verhaald, hoe de herinnering aan
de geboorte van den Verlosser nooit was
gegaan uit de harten der menschen, doch
steeds inniger en dieper geworden was —
en hoe 't Kerstfeest door alle eeuwen heen
geweest was het herdenkingsfeest van Zijn
Geboorte... een Feest dus van Liefde, Ge-
loof en Vrede. Vrede op aarde en onder de
menschen... en toen z'n vrouw hem over de
tafel met vochtige oogen toeknikte, voelde
hij zich rijkelijk beloofd voor wat hij gedaan
had.

Daarna lieten ze de kinderen over aan de
goede zorgen van Anna — in dien tijd wilden
ze de kaarsen ontsteken. En tijdens de laatste
drukte daarvan was 't alleen de moeder, die
't gerucht vernam van de komende en gaande
auto... van de vlugge, voorzichtige schre-
den, waarmee haar oudste kind de trap

opging naar 't kamertje, waarheen Anna haar
leidde... om te wachten op haar beurt om
bij te dragen tot de vreugde van den avond.

Tot ten slotte alle kaarsen brandden en de
geschenken lagen uitgestald... en toen de
lampen waren gedoofd en enkel de boom
daar stond, flonkerend, lichtend, glanzend
en geurend — toen vond hij terug het vredige
gevoel uit z'n kinderjaren... samen met z'n
ouders en z'n broers en zusjes. Een zucht
ontsnapte hem nu hij inzag, hoeveel geluk en
liefde hij moedwillig verspeeld had in de laat-
ste jaren. Ook gingen z'n gedachten naar dat
kind, dat jaren lang z'n eenige en z'n liefste
geweest was — dat hij, in egoïste gestreng-
heid, uit het huis verdreven had — zonder
te trachten met zachtheid haar z'n eigen in-
zichten te doen begrijpen. Lang stond hij
alleen naar de spetterende lichten te kijken,
terwijl Elly haar oudste meisje was gaan be-
groeten en haar voorbereidde op wat komen
ging. Totdat hij de groot-open oogen van
de drie kleintjes zag, door moeder zachtjes
binnengebracht.

En zóó groot en glanzend van geluk waren
ze, dat 't hem leek, alsof hij ze voor 't eerst
zag. Moeder zette, bij de piano, het Kerst-
lied in... de schrille, aarzelende stemmetjes
vielen in — de lieve stem van Elly, even
weifelend... en daar was weer 't oude,
schoone lied van „Stille Nacht — Heilige
Nacht“... dat klonk als een gebed. Zelf
kón hij niet zingen: z'n keel was als dichtge-
knepen — maar de lichten van den boom
schenen groot en grooter te worden, tot ze
als 't ware inéénsmolten tot één groot, stral-
lend licht — en z'n ontroering zóó groot, zóó
machtig-weldadig werd, dat hij de handen
sloeg voor z'n oogen en heete tranen drup-
ten door z'n vingers...

Hij dacht terug aan z'n jeugd, die altijd als
een stralende regenboog gelicht had door de
duistere levenswolken... maar zijn ontroe-
ring was machtiger nu en grootscher en
sterker.

De kinderen zongen 't eene lied na het

andere — al de mooie, oude Kerstliederen,
welke moeder hun geleerd had in de uren,
dat vader niet thuis was — en hij zat, be-
wegingloos, in een fauteuil en had geen wen-
schen, geen gedachten en geen verlangens
— omdat alles zoo goed was!

Toen schalden eensklaps de kinderstem-
men luid en blij van verrukte verbazing —
een hand werd gelegd op z'n hoofd, een
hand, welke hem streelde, zooals moeder
deed... vroeger. Een warme stem fuisterde:
„Lieve jongen!“ — en stakte even, met
een snik. Dan, zacht-dwingend: „Nu even
zitten blijven en niet opzien vóór ik het zeg“,
en ze wenkte het mooie, jonge meisje, dat
aarzelend bij de deur stond. De kinderen —
in hun verbazing — hielden zich plotseling
stil, als begrepen ze, dat ze niets verraden
moesten. En Danny ging staan bij den stral-
enden boom — dan zei moeder zacht...
maar toch ontging den man niet de innigheid
in haar stem —: „Nu, Harry — kijk!“

Hij keek — en staarde naar het lieve,
jonge kind, dat zijn kind was — en door
Machtige Handen was teruggeleid naar huis.
Wel rustte er een groote zegen op dezen
avond — langzaam, moeilijk, stond hij op en
strekke bei z'n handen uit naar haar:
„Danny!“ bracht hij uit — enkel maar haar
naam. Maar 't meisje, met een zachten kreet,
sprong op hem toe en wierp zich in z'n
armen — en daar stonden ze, zonder woor-
den, in innige omhelzing — want een groot
geluk behoeft geen woorden ter verklaring.

Tot de andere kinderen om hen drongen
en door 't zooveel oudere zusje gepakt en
gekust werden. Toen glimlachte de vader en
zei: „Kind — dat is 't mooiste geschenk, dat
moeder en ik ons gewenscht hadden. En
meer dan dat — je brengt met je God's
wondere Boodschap aan ons allen: Hebt
elkander lief!“

Man en vrouw zagen elkaar aan — en zij
beiden, en de kinderen, knielden neer bij den
boom en getuigden van hun vreugde en dank
aan hem, Die hun dit alles gegeven had...

BETHLEHEM (LUCHTFOTO)

